

Данка брашулевката.

Данка бѣше пѣргаво и умовито момиче. На десетъ години бѣше и хурка ли земеше, на гергевъ ли сѣднеше, се ѝ прилѣгаше. Тѣй сѣщо, която книга отвореше като отче нашъ четеше. Кога пишеше, нареждаше си словата едно до друго кат синцы, не смѣсваше въ една дума едры, срѣдни и дрѣбны; ненадраскваше едно слово облѣгнато на лѣво, друго на дѣсно; редоветѣ си не гы захващаше отъ долу, та да гы покарва на горѣ, нито гы лѣкатеше на криволицы, както правятъ помногото момичета на нейны години. Съ малко думы; нищо не са отърваше отъ рѣката ѝ, сичко ѝ идеше отрѣжки. Родителитѣ ѝ са радвахѣ, че бѣше послушна, а учителитѣ, че бѣше прилѣжна. Съ сестрытѣ си бѣше сговорна, съ слугытѣ не са обнасаше безочлево и много са пазеше да не настѣпи съ дума нѣкоя своя другарка. Людзѣкъ челѣкъ за пѣрви пѣтъ като я видеше и я обикваше.

Кой може си помисли, че, като е имала таквыз дарбы и толкоз человѣщина отгорѣ си, за малко време омръзвала е сѣкому? Не ще са чюдите, ако чуете, какво ней ѝ бѣркало.

Една малка грозна научка затымѣвала